

Monika ŘEZÁČOVÁ, *Jiří Olivier Wallis v síti rodinných vztahů*, České Budějovice 2018, Historický ústav Filozofické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích, diplomová práce, 85 s.

Posudek vedoucího diplomové práce

Výzkum komunikačních sítí a epistolografie urozených osob nejen na prahu novověku patří zejména v posledních dvou desetiletích k důležitým tématům evropské i domácí historiografie. Jestliže se Monika Řezáčová ve své diplomové práci zabývala problematikou vztahů Jiřího Oliviera Wallise s dalšími rodinnými příslušníky na sklonku 17. a v první půli 18. století, lze výběr jejího tématu považovat za vědecky velmi závažný. Navázala tak na svou bakalářskou práci obhájenou na Historickém ústavu Filozofické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích v roce 2015, v níž analyzovala obsahovou náplň listů zmiňovaného šlechtice s mladším bratrem Františkem de Paula z let 1716-1717. Ke zpracování pojednání přistoupila se znalostí odborné literatury a prostudovala základní práce vážící se přímo k tématu. V heuristické fázi svého výzkumu se musela vyrovnat s jazykově i paleograficky mimořádně náročnými prameny, jež studovala v Moravském zemském archivu v Brně, Rodinném archivu Wallisů. Diplomovou práci vystavěla na široce pojatém výzkumu osobní korespondence Jiřího Oliviera Wallise s otcem Jiřím Arnoštem, matkou Marií Magdalenou, rozenou z Attemsů, bratrem Františkem de Paula, sestrami Annou Marií a Luisou a první ženou Marií Antoníí, rozenou Götzenovou.

Ve třech obsáhlých kapitolách se Monika Řezáčová postupně věnovala dějinám šlechtického rodu Wallisů, především nástinu vojenské kariéry a rodinného zázemí Jiřího Oliviera Wallise. Jádro práce (s. 22-69) tvoří obsahová analýza vzájemné korespondence šlechtice s jednotlivými rodinnými příslušníky. V ní se snažila poznat a následně naznačit intenzitu vztahu urozeného jedince ke svým komunikantům v různých údobích života hraběte Wallise - během procesu socializace, působení u císařského dvora ve Vídni, v průběhu válečných tažení do Uher či na Apeninský poloostrov nebo svého uvěznění na Špilberku v roce 1740 a následném propuštění na svobodu. Stranou pozornosti neponechala ani poznání konkrétních způsobů myšlení, chování a hodnotového žebříčku jednotlivých aktérů komunikace či zamyšlení nad kategoriemi raně novověké kultury, jako bylo například citové strádání, strach, stesk, radost, láska, případně jak jednotliví komunikanti vnímali umírání a smrt. Tím dodala své práci žádoucí historickoantropologický rozměr. Za důležité považují

také skutečnost, že se nerozpakovala v závěru práce naznačit další badatelská východiska výzkumu pozůstalosti a veřejné kariéry Jiřího Oliviera Wallise.

Rozprava Moniky Řezáčové přináší množství cenných vědeckých poznatků o každodenním životě a myšlenkovém světě raně novověkých urozených jedinců. Je výsledkem samostatného badatelského úsilí a nemalé péle. Z formálního hlediska se však autorka nevyvarovala překlepů. Dalším prohřeškem jsou zmatky v soupisu vydaných pramenů a starých tisků (autorka sem zařadila některé encyklopedie a biografické slovníky z 19. století či práci Alfreda von Arneth o Evženu Savojském), stejně jako značně mezerovitý a neúplný soupis použité sekundární literatury. Z výše naznačených skutečností vyplývá, že diplomovou práci dokončovala ve značném chvatu. Proto diplomovou práci Moniky Řezáčové doporučuji k obhajobě a navrhuji ji ještě klasifikovat stupněm **v ý b o r n ě**.

České Budějovice 13. 8. 2018

PhDr. Rostislav Smíšek, Ph.D.